

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 99/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, pre namietané porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu ochranu a prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 568/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na súdnu ochranu a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 568/2016 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľka v podstatnej časti sťažnosti uviedla, že na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 21 C 129/2014-59 z 2. decembra 2014 súdny exekútor vydal 9. marca 2016 „*Upovedomenie o začatí exekúcie*“.

Sťažovateľka proti upovedomeniu o začatí exekúcie podala 29. marca 2016 „*Námietky proti exekúcii*“ a súčasne listom označeným ako „*Oznámenie o úhrade istiny vo výške 5882,69,-EUR*“ oznámila oprávnenému z exekúcie [REDAKOVANÉ], že mu istinu vo výške 5 882,69 € uhradila a príslušenstvo uhradí v splátkach.

Súdny exekútor sťažovateľke listom zo 4. apríla 2016 oznámil, že o povolení o splátkach môže konať až po právoplatnom rozhodnutí o jej námietkach na exekúciu, o ktorých rozhodne okresný súd.

Okresný súd o námietkach proti exekúcii nerozhodol, preto sťažovateľka na uvedený súd podala 9. novembra 2016 podanie označené ako „*URGENCIA*“, ale okresný súd dosiaľ na urgenciu nereagoval a ani o uvedených námietkach nerozhodol.

V ďalšom sťažovateľka uviedla: „*Pripomínam, že okresnému súdu boli námietky doručené v polovici apríla 2016, ale on za viac ako osem mesiacov o nich nerozhodol i napriek tomu, že tak mal urobiť do 60 dní. Sťažnosť na predsedu Okresného súdu Žilina*

(sťažovateľka mala pravdepodobne na mysli Okresný súd Martin, pozn.) pre prietahy v konaní som nepodala, pretože to nie je potrebné, čo potvrdil Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku: Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike. Taktiež poukazujem na rozsudok Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku: Komanický proti Slovenskej republike - prietahy a nepodanie sťažnosti predsedovi súdu.

V prvom rade poukazujem na to, že Okresný súd Martin o námietkach sťažovateľky zo dňa 29.03.2016 proti Upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 09.03.2016 v zákonnej lehote nerozhodol, pričom podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku mal súd o nich rozhodnúť do 60 dní od ich doručenia...“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] právo na účinný opravný prostriedok, právo na súdnu ochranu upravenej v čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu zaručenej v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Martin v konaní spisová značka: 17 Er 568/2016.

2. Základné právo Sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie -prietahy v konaní upravenej v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zaručenej v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Žilina (sťažovateľka mala pravdepodobne na mysli Okresný súd Martin, pozn.) v konaní, ktoré vedie pod sp. zn.: 17Er/568/2016.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky Okresnému súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn.: 17Er/568/2016 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

4. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 4.000 €. ... ktoré je Okresný súd Martin povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Právnemu zástupcovi sťažovateľky priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Žiliny (pravdepodobne Okresný súd Martin, pozn.) povinný vyplatiť na účet JUDr. Mgr. Štefana Buchu, číslo:..., ktorý je vedený v Prima Banka... Žilina, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval

uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka v prvom rade namieta, že postupom okresného súdu v namietanom konaní dochádza k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Od porušenia tohto práva odvodzuje aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. II. ÚS 109/03, II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04), alebo keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01).

Zo sťažnosti, z jej príloh a zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie začalo 9. marca 2016 upovedomením o začatí exekúcie. Sťažovateľka 29. marca 2016 podala proti exekúcii námietky, ku ktorým sa 10. mája 2016 vyjadril povinný. Do podania sťažnosti ústavnému súdu síce okresný súd o námietkach sťažovateľky nerozhodol, avšak ústavný súd zastáva názor, že dĺžka napadnutého konania (9 mesiacov) sama osebe nie je takej povahy, aby na jej základe bolo v okolnostiach danej veci možné vysloviť namietané porušenie označených práv sťažovateľky.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Navyše, ústavný súd pripomína, že sťažnosť mohla byť odmietnutá aj z dôvodu neprípustnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka výslovne uviedla, že predsedovi okresného súdu dosiaľ nepodala sťažnosť na prietahy v konaní, pretože s poukazom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vydané vo veciach Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike a Komanický proti Slovenskej republike „*to nie je potrebné*“.

Tento argument sťažovateľky ústavný súd nemôže akceptovať.

Sťažovateľkou označené rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva sa týkali konaní, ktorých podstata zistených porušení medzinárodného záväzku obsiahnutého v dohovore bola iná ako v preskúmanom prípade.

Ústavný súd už viackrát vyslovil (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), koná iba za predpokladu, ak tento preukáže, že označený právny prostriedok využil (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), alebo ak preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53

ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zároveň je potrebné uviesť, že v zmysle svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd na požiadavke využitia uvedeného prostriedku nápravy v zásade netrvá v tých prípadoch, keď dĺžka napadnutého konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola už *prima facie* zjavne neprimeraná (napr. IV. ÚS 26/2012 a IV. ÚS 93/2012).

Keďže dĺžka napadnutého konania nie je zjavne neprimeraná a ústavný súd nezistil, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 568/2016, odmietol.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá z uvedených dôvodov, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že ak by napadnuté konanie okresného súdu pokračovalo a v jeho ďalšom priebehu by dochádzalo k neospravedliteľným prieťahom, sťažovateľka môže podať na ústavnom súde novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017